KARİKATÜR

Mevsimin Şapka Modaları:
Çiçekci - Bizim Esnaf da Çoğalmağa Başladı!..

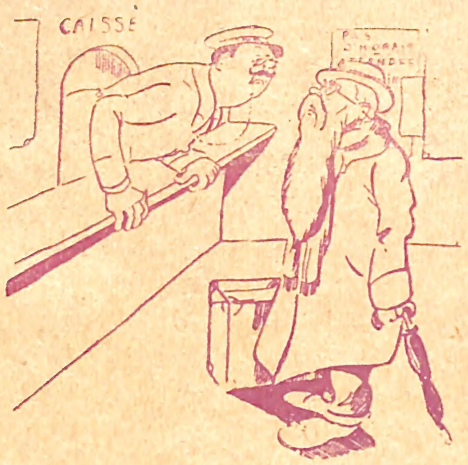

Köy istasyonu gişe memuru — Gideceğiniz yerim bileti kalmadı. İsterseniz daha uzağa vereyim!...

Otomobildeki bayan — Yine hiddetlendi. Kapağı hızla kapattı. Böyle sıralarda yanına yaklaşılmaz. Yarım saattir bekliyorum!...

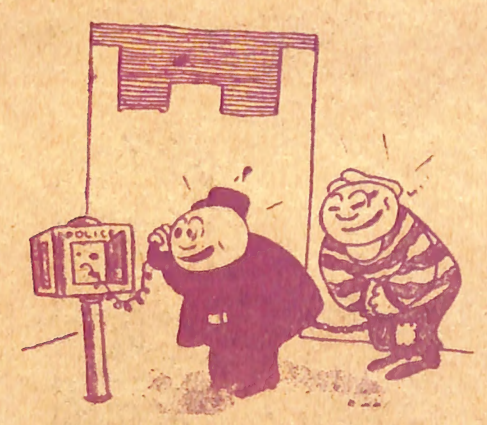

Polis — Müjde bay komiser, mükemmel hikâyeler, fıkralar bilen bir suçlu yakaladım, bu akşam eğleniriz!..

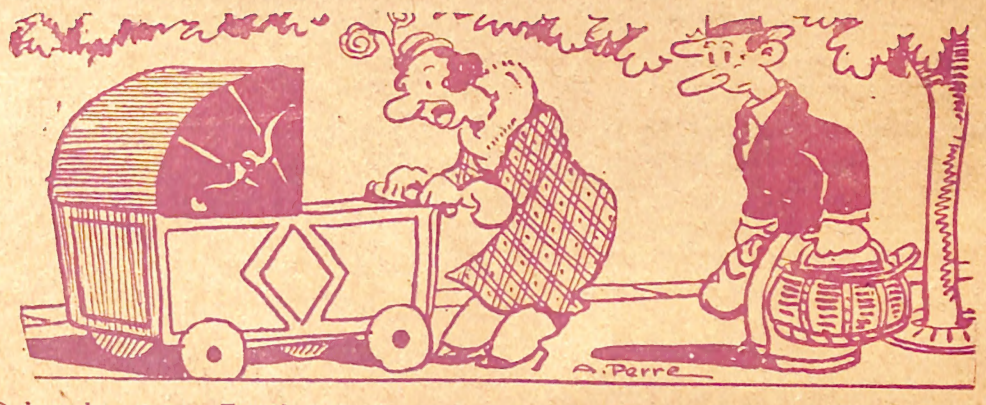

Dalgın bayan — Eyvah, çocuğu evde unutmuşuz!...

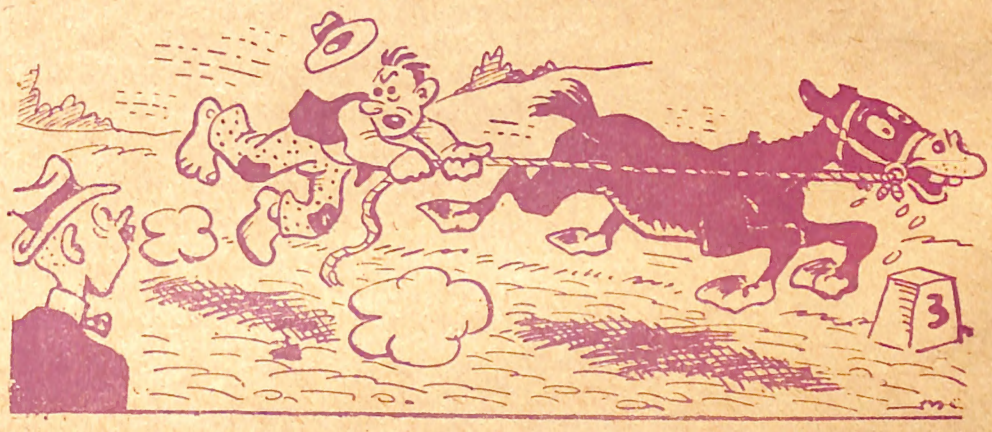

At sahibi — Dur şunu eve götüreyim de gelirim!...

4 üncü cildimiz

104 üncü sayı ile dördüncü cilt koleksiyonlarını tamamlıyan okuyucularımız ellerindeki sayıları idarehanemize göndererek hususi kapaklarımızla ciltletebilirler. Dördüncü cildimiz 79 uncu sayıdan başlamakta ve 104 ncü sayımızla tamamlanmaktadır. Cilt ücreti 50 kuruştur.

EV DOKTORU

Ehemmiyetsiz arızalar, küçük rahatsızlıklar için hemen telâşlanarak doktora koşmak, saatlerce, bazan günlerce hastalığınızın mahiyetini anlıyamadığınızdan merak içinde kalmak istemiyorsanız, YENİ EV DOKTORU'nu itina ile biriktiriniz. Ailede EV DOKTORU 20 formada tamam olacak bir Tıp Ansiklopedisidir. Onda, mahiyetini, işaretlerini ve sebeplerini öğrenmek istediğiniz her hastalığı hurufu heca sırasile bir dakikada bulacaksınız. YENİ EV DOKTORU sade size hastalığın mahiyeti ve sebeplerini değil, tedavi usul ve çarelerini de açık bir lisanla anlatacaktır. Her aile babası, her anne, YENİ EV DOKTORU'nu vefakâr bir arkadaş samimî bir kara gün dostu gibi kütüphanesinden ayırmamalıdır. Her forma 10 kuruştur.

No. 115 CİLT: 5 YİL: 3 FİATI 10 KURUŞTUR 10 MART 1938

KARİKATÜR

ÇIKARAN: SEDAT SİMAVİ

İdarehanesi:

İstanbul. Ankara caddesinde hususî daire. Posta kutusu: İstanbul 103

ABONE ŞARTLARI:

Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

✻ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ MİZAH MECMUASI ✻

ŞAPKALARA TÜY DİKTİLER:

Bayan — Şapkalarımızın süsü için zavallı hayvanları acımadan yolluyorlar...

Şapkacı — Siz yabancı değilsiniz, baydan fazla istemeyiz!...

KALBİNİ SATAN ADAM

[Çin, hikmet ve felsefenin beşiği olmakla şöhret almıştır. Nitekim Çinlilerin bugünkü vaziyetleri de ömrünü fikir ve felsefeye vakfetmiş insanların vaziyetlerine pek uygun olmak itibarile bu şöhretin boş bir lâkırdı olmadığını teyittir.

Hoş sohbet bir arkadaş geçen haftalarda bu sütunlarda çıkmış, «Takma kalbler» isimli bir yazıyı okumuş. Bu vesile ile bana bir Çin hikâyesi anlattı. Hikâye hakikaten Çin işi midir, yoksa

— Kocacığım artık (Şan) verebilir miyim?..
— Bu cayırtı sende varken yedi mahalleye şan verirsin!...

bu arkadaş hikâyesinin; - Çin işi adı altında satılan ufak tefek eşyanın kazandığı kıymetten istifadesi için kendi icadına bu damgayı mı vurdu - bilemiyorum. Fakat hikâye hakikaten iyi bir hikâyedir. Ben bazı yeni ediplerden örnek alarak onu dilimize adapte ettim ve ufak bir tiyatro piyesi kılığına sokarak Karikatür okuyucularına sunuyorum.]

Takma kalp

Dram komedi 2 perde

[Sahne aslında yüz elli yaşında bir Mandaren'in inziva odasıdır. Fakat biz onu modern bir doktor odası şeklinde göreceğiz. Belli başlı aktörler, Doktor Benben isminde bir âlim, bay Altıner adında (arife tarif hacet olmıyacağı üzere) bir zengin, Bay Donsuz isminde bir fakirdir. Perde açılır. Doktor Benben ile Altıner karşı karşıya görünürler.]

Altıner

Doktor, siz kalp becayişleri yapıyormuşsunuz?

Doktor

Anlamadım. Malûm ya, doktorlar eski lisanı pek bilmezler...

Altıner

Ehemmiyeti yok. Daha yüksek ilimle uğraşanların böyle şeylere ehemmiyet vermemeleri ayıp sayılmaz, yani siz bazı insanların kalblerini - saat zembereği takar gibi - göğüslerinden çıkarıp başkalarının göğsüne takıyormuşsunuz.

Doktor (Gülerek)

Onu mu demek istiyorsunuz? Evet.. Bu şimdi çocuk oyuncağı gibi bir şey olmuştur... Hattâ bunun için fazla para da almıyoruz. Yalnız temiz kalp piyasası biraz yüksekçedir.

Altıner

Ticarette kaidedir. Piyasada az bulunan eşyanın fiyatı daima yükselir.

Doktor

Onu demek istemiyorum. Kendi sağlam ve sıhhatli kalbini başkasının çürük, hastalıklı kalbile değiştirmiye razı olacak insan çok para istiyor.

Altıner

Nekadar meselâ?

Doktor

En aşağı yirmi bin lira.

Altıner

(Omuzlarını silkerek)

Adam sen de... Benim için para mı bu?..

Doktor

Siz sağlam bir kalp mi satın almak istiyorsunuz?

Altıner

Evet... Fazla çalışma, fazla eğlenme ve fazla yeyip içme neticesi kalbim bozuldu... Arasıra tıkanıyorum; bir merdiven çıkacak olsam çabucak kesiliyorum, bazan da baygınlıklar geçiriyorum...

Doktor

Şu halde kalbinizi değiştireceğiz... İstediğiniz sağlam kalbi bulmak meselesine gelince, durun bakayım, demin fakir kıyafetli bir adam kendisine bir iş bulmam için bana müracaat etmişti. Hâlâ içerdedir. Çağırayım da görüşelim.

[Doktor zili çalar; içeri giren hizmetçiye]

— Dışarda bekliyen adamı bana çağır.

[Hizmetçi çıkar. Biraz sonra Bay Donsuz şapkası elinde, kılık kıyafeti yerinde olmıyanlara mahsus o korkak ve mahcup tavırla içeri girer.]

Doktor

Siz kaç liralık bir iş istiyordunuz?

Bay Donsuz

İki yüz liralık bir işim vardı. Fakat bir dul kadınla iki yetimi zarara uğratacak bir işi reddettiğim için âmirim beni kovdu. Açıkta kaldım. Alil bir anam, hastalıklı bir karım, bakılmıya ve ye-

tiştirilmiye muhtaç evlâtlarım var... Şimdilik bana yirmi liralık bir iş verirseniz minnetle kabul ederim (Gözlerini silerek) Yüksek mektep mezunuyum. Fakat vicdana muğayir bir iş olmamak şartile en süflî işleri yapmıya razıyım.

Doktor

Siz yirmi lira aylık istiyorsunuz, biz size toptan yirmi bin lira vereceğiz ne dersiniz?

Bay Donsuz

Olamaz. Bu herhalde vicdana, ahlâka, insaniyete muğayir bir iş olacaktır.

Doktor

Hayır... Sadece kendinize ait olan bir malı, kalbinizi satacaksınız. Ufak bir ameliyatla ben onu yerinden çıkarıp bayın göğsüne takacağım. Onun kalbi de tabiî size geçecek. Gerçi tıbben pek sağlam sayılmıyacak bir kalbtir ama, sizi yirmi, otuz sene idare eder.

Bay Donsuz

Peki, kabul ediyorum... Derhal ameliyata razıyım... Anam, karım, çocuklarım kim bilir nekadar sevinecekler... Sonra bu para ile nekadar muhtaç kimseye yardım edeceğim...

Doktor

(Tekrar zile basar, giren hizmetçiye)

Asistanlarıma, hastabakıcılarıma haber verin. Ameliyathaneyi hazırlayın... Mühim bir kalp değiştirme ameliyatımız var.

Perde iner

İKİNCİ PERDE

[Ayni kabine... Beş sene sonra... Bay Altıner avurdu avurduna çökmüş, sakalı uzamış, kılık kıyafet son derece perişan - fakirlere mahsus o korkak ve mahcup tavırla - içeri girer.]

Doktor

— Ne istiyorsunuz?

Altıner

Ben de, çoluk çocuğum da açız... Yirmi liralık bir iş istiyorum...

Doktor

Sizi tanıyacak gibiyim.

Altıner

(Acı acı gülümseyerek)

Zekânızı tebrik ederim. Zengin adamı fakir düştükten sonra tanıyabilmek hakikaten büyük zekâya mütevakkıf bir iştir... Evet ben beş sene evvel kalbini değiştirdiğiniz M. Altınerim. Taktığınız kalp gayet sağlammış. Fakat ne çare ki, fazla huysuz çıktı. Ne zaman kârlı bir iş yapacak olsam: «Doğru mu bu yaptığın? Fenalık etmiye, bir insanı zarara sokmıya, bir fakiri süründürmiye utanmıyor musun?» diye bana bir takım mânasız suallere başladı. Kulak asmıyacak olursam, ağladı, feryat etti; derin derin sızladı. Ben de bu yüzden bütün kârlı işlerden mahrum oldum. Başkalarına iyilik edeceğim diye varımı yoğumu kaybettim; bu gördüğünüz hale düştüm.

Doktor

Güzel tesadüf. Vaktile kalbini satın aldığınız adam biraz evvel bir ufak tamir işi için buraya uğradı. Kendisi gayet zengindir. Hattâ nüfus dairesine müracaat ederek Bay Donsuz olan adını Bay Donanmış'a çevirmiştir.

[Zile basar ve giren hademeye içerdeki misafiri getirmesini söyler... Biraz sonra da bay Donanmış gayet kibar bir surette giyinmiş olarak içeri girer.]

Bay Donanmış

(Zengin yüzüklerle süslü parmaklarını uzatarak)

Bonjur doktor.

Doktor

Bunjur... Bu fakir kıyafetli adam beş sene evvel yirmi bin liraya kalbinizi satın almış olan sabık zengin bay Altıner'dir.

Bay Donanmış

Ne o... Yoksa kalbini geri almıya mı geldin arkadaş? Oyle bir niyetin varsa nafile... Bir kuruş verecek halde görünmüyorsun. Fakat, farzı muhal, bir milyon sarı altın versen buna razı olmam. Kalp gerçi eskicedir; yıpranmıştır. Merdiven çıkarken tıkanıyor, bazan garip bir surette çarpıyor fakat buna mukabil son derece güzel ahlâklı ve uysal bir kalptir. Ben onu takıp buradan çıktıktan sonra ilk işim anamı hastaneye atmak, karımı boşayıp yerine bir yenisini almak ve çocuklarımı başımdan defetmek oldu. Elimdeki sermaye ile hangi işi tuttumsa kopardım. Yeni kalbim o eski kalp gibi «Kirazın sapı var, üzümün çöpü var» kabilinden mânasız itirazlarla beni işimden ve yolumdan alıkoymuyordu. Adalet, şefkat ve merhamet denen hastalıklardan münezzeh bulunduğu için hangi işi kârlı gördümse başvurdum ve neticede milyonlara sahip oldum. Bunun için kalbimden memnunum, onu iade edemem.

Altıner

Mademki sayemde bukadar para kazandın hiç olmazsa halime acı da bana bir yiyecek parası ver.

Bay donanmış (Gülerek)

Ne zayıf hafızan var arkadaş... **(Elile göğsüne vurarak)** Bu kalp beş sene evveline kadar senin kendi malındı. Huyunu, suyunu benden iyi bilmen lâzım gelir. Onda kuru gürültüye pabuç bırakacak göz var mı?

Perde

KARİKATÜR

BİR ÇEŞİT OKUYUCU:

— Piyango yarın çekiliyor, ne demiye bugünden gazete aldın!...

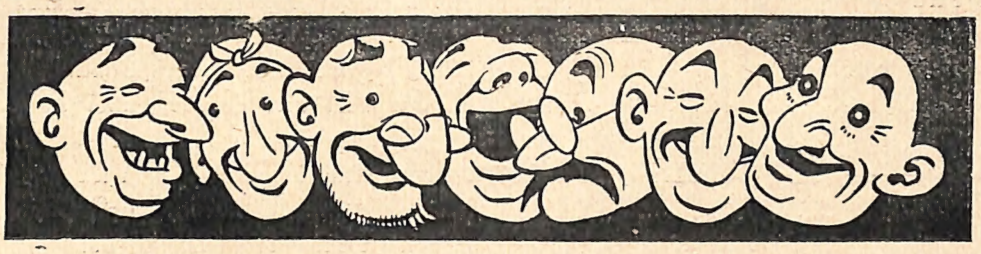

MEZAR VERGİLERİ

Gazetede bir havadis okudum: Maliye Vekâleti mezarlıklarda satın alınmış olan topraklardan bazı vergi dairelerince vergi istenmekte olduğunu haber almış ve bunu şiddetli bir tamim ile menetmiş.

Demek ki, Maliye Vekâletinin son emrine kadar mezar topraklarını kemali ciddiyetle ölçüp biçtikten sonra boylarına, enlerine bulundukları semtin işlek veya tenha, cadde üzeri veya sapa olmasına göre vergi tahakkuk ettiren ve bunları kemali ciddiyetle o mezarların sahiplerinden istiyen vergi daireleri de varmış!!!

Niçin olmasın? Asırlardanberi ağaç kurdu gibi devlet dairelerinin her tarafını sarmış kırtasiyecilik neye kâdir değildir ki?

Yalnız merak edilecek bazı noktalar var. Mezar topraklarına vergi tahakkuk ettirmiye kalkan maliye memurları acaba bu vergiyi arazi vergisi kanunlarına mı, yoksa mesken ve musakkafat vergisi kanunlarına mı istinat ettiriyorlardı. Mesele hakikaten mühimdir. Mezar denen yer, bir bakıma mesakin ve musakkafattan sayılmak lâzım gelir. Çünkü kendine göre zemini, duvarı, tavanı, damı ve bir takım mimarî tezyinatı vardır. Basit olmakla beraber mobilyası da yoktur denemez. Gerçi içinde mangal, soba, kalörifer gibi ısıtma tesisatı bulunmaz. Fakat bunlardan mahrum evler şehirlerde de pek az olmadığı için esaslı bir fark sayılmamak lâzım gelir.

Bundan başka evler gibi mezarların da muayyen kabul günleri, ellerinde çiçek demetlerile gelen ziyaretçileri vardır. «Tan» arkadaşımızın firaklı sergüzeştini tefrika ettiği felsefe ve edebiyat doktoru muallim Nihat gibi bu meskenleri konturatsız ve kirasız olarak fuzuli işgal edenler eksik değildir.

Nihayet mezarlıkları polis tarafından pek nadiren ziyaret edilen meccani randevu evleri gibi kullananlar ötedenberi pek çok görülmüştür.

Bütün bu esbaptan dolayı mezarları meskenler ve musakkafattan addederek ona göre vergi istemek hatalı bir içtihat addedilemez.

Maamafih mezarları araziden addedecek maliyecilerin ilmî içtihatları da bazı esaslı temellere istinat etmektedir. Çünkü mezar herhangi bir arsa veya bahçe gibi çiçek vesaire ekilen, yahut üzerinde hüdayinabit ebegömeci ve hindiba nevinden makbul zerzevat yetişen yeşil bir çimenle örtülerek keçi, koyun ve sığırların otladığı yaylâ haline, bazan ballıbaba, baldıran, deve dikeni, Ebucehil karpuzu gibi nebatlarla dolarak orman haline gelen bir topraktır. Sonra mezarlıkların asırlarca memlekette umumî mesrie ve belediye parkı hizmetini görmüş olmaları da unutulmamalıdır.

Bu itibarla onlardan arazi kanununa göre vergi istemek de haksız bir şey sayılmaz.

* * *

Maliye Vekâleti işi vaktinde haber alarak bu verginin lûtfen affını memurlarına rica etmemiş olsaydı, bazı içinden çıkılması güç hukukî meselelerle karşılaşacaktık.

Meselâ mezarların mesakin ve musakkafattan sayılması içtihadı galebe

— Ne o, yeni şairlerin şiirlerini mi okuyorsun?..
— Evet, gülünç şeylere bayılırım da!...

ANKARA MEKTUBU

Bu sefer Ankara mektubunu yaz,
Ey Necdet!... Yeniden kolları sıva!..
Ankara ne hoş yer: Olsa da ayaz,
Hastayı dinç eder bu temiz hava!..

★

Bu yeri Türklerin Atası bulmuş,
Çalışmış, bir asrî ülke kurulmuş!...
Bak «Yeni şehir» e evlerle dolmuş,
Mamure olmuştur dünkü düz ova!..

★

Eskiden ihmali görmüş olanlar,
Şimdiki verilen emeği anlar:
Bir boyda muntazam apartımanlar,
Ötede villâlar birer şık yuva!...

★

Çiftlikte havuz var: İstiyorsan yüz;
Caddeler geniştir, asfalttır dümdüz!...
İşittim: Pirimiz Bay Aka Gündüz,
«Dikmen» dağlarında çıkarmış ava!..

★

Bay Hakkı Arman'ı tanırsa her kim,
Diyorlar: Üstada hürmet edelim!...
Halk pasta salonu sahibi Selim,
Bizlere şekeri verir bedava!...

★

Sporcu genç kızlar olmuş süvari:
Atının altında çiğnensem bari!...
Rakıyı bırakmış Mahmut Yesari,
Maşallah, yemekte börek, baklava!..

★

Ey Necdet!... Bir kere «İmren» e gittin:
Orada ahbabı, dostu seyrettin:
Mest olmuş Tarık'la, Paşa Hayrettin:
Şişeler binliktir, kadehler kova!...

★

Kapılar açıktır, içeri gir de,
Gör çalışmak nedir asrî devirde!...
Dünyada ne varsa var bu şehirde:
Ankara... Üst yanı hep hava. civa!...

Necdet Rüştü

çaldığı takdirde mezarın mülkiyet cihetini tayın etmek güç ve nazik bir iş olacaktı. Öyle ya, mezarın hakikî sahibi içinde yatan mıdır, yoksa onun hayatta kalan varisleri midir?

Hakikî mülk sahibinin mezarda yatan olduğuna karar verilirse vergi ne suretle tahsil edilecektir. Mükellefin muayyen müddet zarfında vergi vermekten imtinaı takdirinde ne gibi bir vasıtaya müracaat edilecektir. Gerçi ilk çare olarak mezarın içindeki eşyaya haciz koymak ciheti akla gelebilirse de bunlar üzerinden bir iki ay geçtiği takdirde bir takım fersude tahta ve bez parçalarından ibaret kalacağı için müşteri bulmaları ve bulsalar da vergiyi kapıyacak bir para temin etmeleri imkânsız gibidir.

Bazı maliyeciler bu vaziyet karşısında mal sahibinin mirasçılarına müracaatı düşüneceklerdi. Fakat onların ekserisi kendilerine kalan mirasın pek cüz'i olduğunu söyliyecek ve kendilerini vergi mükellefiyetinden kurtarmak için **reddi veraset** kanununa istinaden kendilerini mirasçı vaziyetinden çıkaracaklardı. Maliye daireleri bu vaziyet karşısında haklı olarak şaşalıyacak ve binayi metrük emvalden sayarak bedeli sekiz senede muayyen taksitlerle ödenmek şartile müzayedeye çıkarmakta bu işe bir çare arıyacaklardı.

* * *

Maamafih mezarlardan arazi kanununa göre vergi istemenin de bazı halle muhtaç pürüzleri vardır.

Meselâ hiç kimse tasarrufu altındaki araziyi muayyen bir müddetten fazla ekimsiz bırakamaz ve boş kalmış bir toprağı hariçten bir kimse on sene müddetle ekecek olursa o kimse kanunen o toprağa sahip olur. Şu halde mezar sahibinin muayyen bir para mukabilinde ve tapu senedile elde ettiği müebbet tasarruf hakkı her an tehlikeye maruzdur ve bu ise mülkiyet esaslarına aykırı bir noktadır.

Bereket ki, Maliye Vekâleti işi vaktinde haber almış ve ölüleri mezarlarında rahat bırakmalarını kırtasiye üstatlarına emrederek bütün bu ihtilâfları kökünden kesmiştir.

Sukuşu

SİNE MADA:

İhtiyar kadın — Perdede bukadar rezaleti gördükten sonra sinemanın neden karanlıkta oynatıldığını anladım!...

Ben razıyım..

Bir tuvalet takımı alacaktı. Dükkâna girdi. Mal sahibi titiz müşteriyi uzun müddet lâfa boğduktan sonra:

— Sayın bayım, dedi, size şu takımı tavsiye ederim. Fiyatı tamam dört yüz liradır. Fakat aynası biraz lekeli olduğu için iki yüze bırakırım.

Müşteri hiç gülmeden cevap verdi:

— Hayır onu beğenmedim. Şu dört yüz liralığın aynasını lekeleyin de iki yüze veriverin.

İHTİYAT AŞKI:

İkisi de meteliğe kurşun atıyorlardı. Senelerdenberi işsizdiler. Mahalle kahvesinde konuşurken zayıfı:

— Huy edinmişim azizim, dedi, otelde falan kalmak iktıza etse muhakkak yatağımın altına cüzdanımı koyar da yatarım.

Öteki teessüfle karşılık verdi:

— İhtiyatı pek severim ama, maalesef bunu yapamıyorum. Başımın altı çok yüksek olursa uyuyamam.

NEYE YARAMIYORMUŞ:

İkisi de yeni radyo almışlardı. Buna dair konuşuyorlardı. Biri:

— Azizim, dedi, radyo ile iyi vakit geçiriyoruz, bilhassa Ajans haberlerinden müstefit oluyoruz ama ne de olsa radyo gazetenin yerini tutmuyor.

Öteki ciddiyetle cevap verdi:

— Tabiî birader, radyo ile paket yapılmaz ki...

Uğursuzluk

Kocası bir iş için Ankaraya gitmişti de bayanın başı bir müddet dinç olmuştu. Fakat adamcağız «Daha bir hafta buradayim» diye telgraf çektiği halde ertesi gün çıkageldi.

Kapıdan girince:

— Beni hiç beklemiyordun, değil mi karıcığım?

Dedi. Kadın can sıkıntısile cevap verdi:

— Bilâkis dün akşam küçük aynayı kırınca geleceğini ossaat anlamıştım.

HATA KİMDEYMİŞ:

Herifi mahkeme idama mahkûm etmişti. Avukat davayı temyiz etti. Fakat neticede temyizin de kararı tasdik ettiği haber alındı.

Avukat müşterisini son defa ziyaret ederek:

— Azizim, ne yapalım, dedi, mukadderatı ilâhiye böyleymiş, cemiyete karşı borcunuzu ödiyeceksiniz!

İskambil falına bakan mahkûm kayıtsızlıkla:

— Kabahat sizde üstat, dedi, müdafaanızda iflâs ettiğimi de söyleseydiniz, borç falan kalmazdı.

NEREDE GÖRMÜŞ:

Av hikâyeleri anlatıyorlardı. Birisi:

— Bir de baktım önümde bir sürü tavşan, iki düzine kadar keklik, bir okadar bıldırcın durmuyor mu?

Dinliyenlerden biri heyecanla atıldı:

— Hemen davranıp ateş mi ettiniz?

— Ne münasebet yahu, bunları hep av etleri satan dükkânın camekânında gördüm.

Antikanın antikası

Âsârı atika meraklısı idi. Ahbaplarına antikalarını gösteriyordu. İçlerinden biri hayretle sordu:

— Aman birader, şurada gördüğüm âdî bir sigara değil mi?

— Evet.

— Peki ama, antika ile münasebeti?

— Mühimdir. Paketi yirmi para satılırmış.

— Haklısın. Hakikaten nesli münkariz bir parça.

HANGİSİ FECİ İMİŞ:

Lâf olsun diye cenaze merasimine gitmişti. Mezarlıkta lâfı öyle uzattılar, seremoniyi öyle ağdalandırdılar ki, iflâhı kesildi. Ne yapacağını düşünürken bir ahbabı yanına sukulup içini çekti ve ölenleri kastederek:

— Ah ah, azizim, dedi, feci olan şey gitmek değil kalmak.

Ahbabı ters ters cevap verdi:

— Haklısın, bilhassa burada kalmak...

NE ÇALAYIM:

Aylardır konser vermiye hazırlanıyordu. Evine misafirler geldi. Onları bir anda sık boğaz ederek konserde çalacağı bütün parçaları insaf etmeden dinletti. Sonunda da:

— İşte dostlarım, dedi, konser programımı dinlediniz, şimdi fazladan ne çalayım size.

Birisi odun gibi konuşurdu. Cevap verdi:

— Kısa olmak şartile iyi bildiğin bir paçar çalıver.

Papağan

Bir karikatürist gözile bizde Spor...

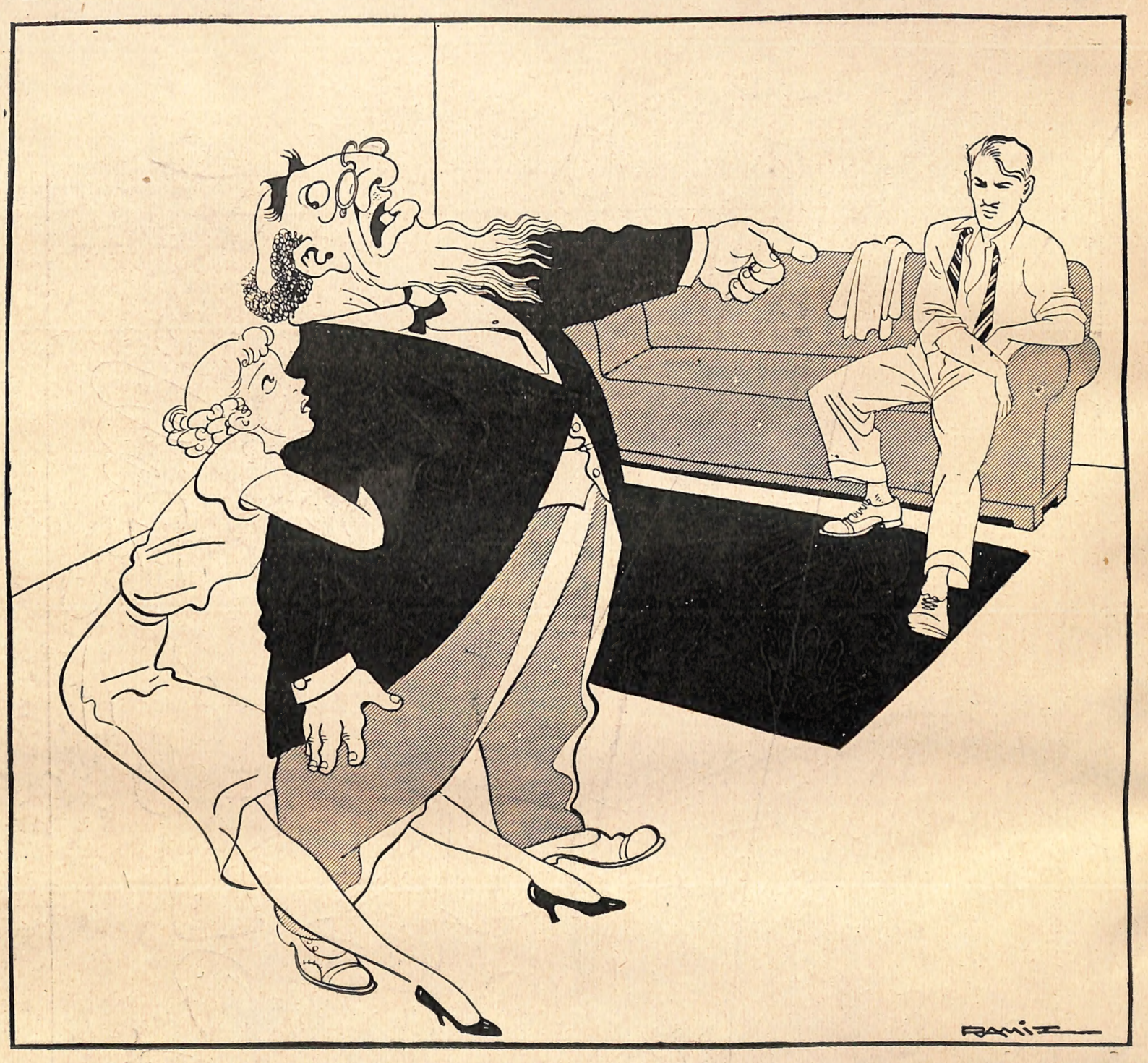

Salamon — Birak beni şu çapkin herife namuslu bir babanin kizile nasil konuşulur yostereyim....
Kızı — Nasil olur baba... O yalniz beni seviyor, başkasile konuşamaz!...

DEDİM.. DEDİ...

O güzel vabancıyı görünce «Ya hak!» dedim,
«Bizim ilde sevaptır güzele bakmak!» dedim.

«Okadar güzel miyim?» diye sual edince,
«Ben yalan söyler miyim? Bir yüzüme bak!» dedim.

«Otomobille gezsek bu güzel şehri!» dedi,
«Daha rahat ederiz yaya dolaşsak!» dedim.

İki adım gidince bir taşa çarptı, düştü,
«Burası nere?» dedi, «En güzel sokak!» dedim.

Ayakları girince bir çamur deryasına,
«Cihangir hududunda birinci durak!» dedim.

Bir çalgılı kahvenin önünde durdu, sordu,
«Para kazanmak için bir yeni tuzak!» dedim.

Sahnede seyrederken o anaç bülbülleri
Heyecanım taşarak karga gibi gak dedim!

«Buranın meşhur olan nesi var?» diye sordu,
«Meşhur olan, ekmekle suyudur ancak!» dedim.

«Ekmeğin vezni eksik, suvun da temizliği,
«Düzelecek onlar da bir gün muhakkak!» dedim.

Yolda bizi donattı otobüsün çamuru,
«İşte çamur banyosu, beğendin mutlak!» dedim.

Pavıldı lokantada taze tavuk göğsüne,
«Bana da tazesinden verin bir tabak!» dedim.

Ayrılırken dedi ki: «Yarın sabah beklerim!»
Bir göğüs geçirerek: «Yarın.. Pek uzak!» dedim.

Camdeviren

— Dünyanın yuvarlak olduğunu nasıl isbat edersin?
— Her gün bir tarafa yuvarlanışından!...

Antika Eşya:

Dehşetli antika meraklısı idi. Her zaman alış veriş ettiği antikacı dükkânına girdi. Dükkâncı ellerini uğuşturarak:

— Aman bayım, sizi buraya Allah gönderdi, dedi, mükemmel bir parça düşürdüm.

— Yok canım.

— Vallâhi, bir vazo elime geçti, tam iki bin senelik...

Müşteri biraz düşündükten sonra hiddetle cevap verdi;

— Kimi kandırıyorsun yahu, ben budala mıyım. Resmen 1938 senesini yaşıyoruz, bana iki bin senelik vazodan dem vuruyorsun!..

Değişen Adam

Hepimiz onu severdik. Çok hoş sonbet, çok can adamdı. En müşkül zamanlarımızda hatırımıza hep o gelirdi. Müstacel bir para ihtiyacı, mühim bir yere candan birisini göndermek lüzumu bize hep Ahmedi hatırlatırdı.

Akşamdan mahalle kahvesinde yolunu bekleyip:

— Yarın bana lâzımsın.

Yahut:

— Yarın bana aman on lira.

Dedik mi, iki eli kanda olsa gelir. Ne yapar yapar bulurdu. O, kahvede otururken içeri bir arkadaş girsin de yanında yer göstermesin, kahve çay ısmarlamasın, sigara paketini uzatmasın, mümkünü yoktu.

Bir taneydi Ahmet vesselâm.

* * *

Günlerden bir gün kahveden ayağını kesti. Artık Ahmedi ender görüyorduk. Raslamak güç olduğu için iş buyuranlarımız, para istiyenlerimiz azalmıştı. Bir akşam ilk defa aleyhinde konuştuk. Dostlardan biri:

— Dünyada kimseye güvenme azizim, diye başladı. Şu bizim Ahmet yok mu, ben de onu bir adam sanırdım.

Hep bir ağızdan:

— Aman ne oldu?

— Çoktandır görünmüyor?

Dedik.

— Sormayın, büsbütün değişmiş. Kuzğuncukta bizim bir akraba vardır. Sarıyer kaymakamlığında bir işi zuhur etmiş. Bana rica etti. Ben de Ahmede söyledim. Ne dese beğenirsiniz. Çok işi varmış. Maalesef gidemezmiş... «Ya, demek dostluk bukadardı» dedim, ayrıldım.

* * *

İki gün sonra başka bir ahbap telâşlı telâşlı geldi:

— Geçen gün söyledilerdi de inanmamıştım, diye dert yandı, Vah vah, nekadar aldanmışız. Ahmet yok mu, bizim Ahmet, ne hakikatsiz herifmiş. Haftaya ödemek üzere on lira istedim «Maalesef veremem kardeşim» demez mi? Bir de sıkılmadan «kardeşim» diyor.

Sonra arkası çorap söküğü gibi gitti. Birisi Sirkecide bir kahvede raslamış, oturup şuradan buradan konuşmuşlar. Ahmet kalkarken sade kendi çay parasını vermiş. Bu hikâyeyi anlatan arkadaş:

— Tamamile değişmiş, diye temin etti. Sigara paketini bile çıkarmadı. Sonra o neşeli adam âdeta nemrutlaşmış. bir surat, bir surat.

* * *

Fakat asıl dehşetli haber şu oldu:

— Ahmet, Hüseyinden vaktile verdiği beş lirayı istemiş.

Dediler. Nihayet vak'anın esasını bizzat Hüseyinden dinledik. Zavallı Hüseyin âdeta aptallaşmıştı.

— Vallâhi de, billâhi de hilâfım yok. diyordu, önüme çıktı. «Hüseyin bey kardeşim, dedi, vaktile küçük bir hesap vardı. Kabilse...» Beynimden vurulmuşa döndüm. «Haftaya inşallah» diyerek ayrıldım.

Ahmet eski Ahmet değil, kılığına, kıyafetine de ehemmiyet vermiyor. Kendini salıvermiş. İnsan birdenbire huy değiştirir, cömert iken cimri, güler yüzlü iken asık surat, nazik iken şirret olur mu olur.

* * *

Eskiden hatırnazlık, nezaket, dostluk mevzularında konuşurken hep Ahmedi misal getirirdik. Halbuki şimdi, iş tersine döndü:

— Ahmet kadar suratsız,

— Ahmet kadar hasis,

— Ahmet kadar menfaatperest.

Diyoruz.

* * *

Dün Ahmede rıhtım boyunda rasladım. Sırtında ince bir pardesü, kolunda eski bir çanta vardı. Önümden yürürken dikkat ettim. Omuzları çökmüş, adımları müteredditi, her halile bitkin bir adam.

Yanyana gelince yüzüme baktı. Gözleri de tuhaf. Eskiden dost yüzü görünce sevinirdi. Halbuki tesadüfümüze âdeta kızdı. Zorladım, bir kahveye oturduk.

— Hayrola Ahmet, dedim, sende bir şey var?

— Çok mu değiştim? Diye güldü. Çok değişmişim değil mi?

— Yok onu demek istemedim.

ETİN UCUZLAMASI MÜNASEBETİLE:

Kasap — Yarım kilo mu olsun?

Müşteri — Geçti onun modası. Bir but ver!..

— Ahbaplar hep böyle düşünüyorlar. biliyorum.

Dayanamadım.

— Onlar da mazur Ahmetciğim, dedim, hepsi şaşırdılar.

Bütün çekinmesine, inatçı bir hırsla söylememk istemesine rağmen derdini dökmeden yapamadı.

— Dinle, dedi, hiç kimse şimdiye kadar Ahmedi düşünmedi. Herkesin işine koşan, herkese yardım eden Ahmet ne yer, ne içer, ne iş yapar, bunu hiç hatırladınız mı? Babadan kalma bir ev vardı üç, dört ay evvel yandı. Denizde iki küçük motorumuz Mudanyaya işliyordu Son lodosta battılar. Kızım kocasından boşandı. Üç çocuğile bize geldi. Ev yandıktan sonra çıktığımız kira apartımanı bütün aileyi almadı. Daha büyüğüne taşındık. Mahmutpaşadaki dükkân zaten bir senedir boştu. Onu sattım. Bir müddet geçindik. Nihayet çaresiz kalınca komisyonculuğa başladım. İki aydır gümrüklerde sürtüyorum. Son günlerde mahdum da işinden çıktı. Artık Alinin Kuzğuncuktaki akrabasının işine koşamıyorum. Veliye on lira borç veremedim. En fenası Hüseyinden alacağımı istedim. İşte böyle,...

Ne diyorlar, benim için kötü adam diyorlar mı?

— Yok be yahu! Ne hakları var.

Ahmet bütün ısrarlarıma rağmen, kendi kahve parasını yine kendisi verdi, ayrıldık.

* * *

O gece mahalle kahvesinde yine toplanmıştık. Yine lâf Ahmede intikal etti. Herkes ağız birliği etmiş gibi, onu çekiştiriyor, hasisliğinden, suratsızlığından, huyu bozukluğundan bahsediyordu.

Ben kalabalığın bu kat'î telâkkisine karşı gelip gelmemek lüzumunu düşünüyor, tereddüt ediyordum.

Ahmedi müdafaa etmenin ne faydası vardı. Bu, hem bir şeyi değiştirmez, hem de tatlı tatlı adam çekiştirenlerin keyfini kaçırırdı. Bahusus ben prensip itibarile bitarafımdır. Dünyanın doğrucusu bir ben kalmadım ya..

Onlar sustuğumu farkedince:

— Sen de bir şeyler söylesene... Ne düşünüyorsun?

Dediler.

Hemen içimden pazarlığı yaptım:

— Hiç, dalmışım işte...

Deyiverdim!

İspinoz

Kapı yoldaşları

Hapishanede karşılaştılar. Sakallısı sord:

— Neden içeri girdin evlât!

— Beşibirlikten deve yapmak şirketinin kasasını soyarken yakalandım. Ya sen?

— Eh yabancı değiliz. Ben de o şirketin müessisi idim.

REKABET:

İki genç kadın bir pastahaneden öteberi alıyorlardı. Üçüncü bir genç kadın girdi. Selâmlaştılar. İki arkadaştan biri dışarı çıkarken yanındakine sordu:

— Şapkasını gördün mü? Pek nefis.

— Yok canım, o berbat şeyin nesini beğendin.

— Nesini olacak, budalayı tamam on yaş ihtiyar gösteriyor.

MUKADDER ÂKIBET

Delikanlı o gün nikâhlanıyordu. Fakat aksilik bu ya, tam burnunun ucunda bir sivilce çıkmıştı. Telâş ile bir doktora koştu. Doktor münasebetsiz ârızayı temizledikten sonra oğlanın burnuna bir küçük yakı yapıştırdı. Teselli etmek için de:

— Meraklanma evlâdım, dedi, ben de evlenirken böyle bir hale maruz kalmıştım, çenemde kocaman bir sargı vardı.

Hazırı bilmeclis olan bir ahbap içini daha derin derin çekerek lâfa karıştı:

— Onlar bir şey mi allaseniz, dedi, ben evlenirken gözlerimde bağ vardı, gözlerimde...

MESLEĞİ HAZIRLAMIŞ

Acar vazifelerini birteviye yanlış yapıyordu. Bir gün hocası hiddetle sordu:

— Acar, vazifelerin yine yanlış, hep yanılıyorsun büyürsen ne olacaksın?

Acar başını önüne iğerek cevap verdi:

— Rasathane müdürü öğretmenim!

Müdafaa zevki

Avukat (D...) mahkemede bir katili müdafaa ediyordu. Vak'ayı gözile görmüş olan şahitlerin sayısı onu geçiyordu. Böyle olduğu halde avukat katili okadar parlak bir nutukla müdafaa etmişti ki şahitler âdeta gördüklerinden şüphe edecek hale gelmişler, dinleyiciler adamcağızın bir haksızlığa kurban gitmek üzere olduğuna inanmışlar, hâkimler bile şüpheye düşmüşlerdi.

Mahkemeden sonra (M...) e yaklaştım:

— Hakikati benden saklamana sebep yok, dedim, şu herifin masum olduğuna inandığını hiç zannetmiyorum.

O güldü: — Elbette... Ben budala mıyım?

— Peki, o halde neden katili okadar kuvvetle müdafaa ettin. Çok mu para verdi?

— Ne münasebet... Herifin meteliği yok...

— O halde buna ne sebep vard.

Avukat ciddî bir tavırla başını salladı:

— İnsanın kendi yutmadığı bir şeye birçok akıl, iz'an ve malûmat sahibi insanı inandırmaktaki zevki tasavvur edemezsin, dedi.

SEBEBİ NEYMİŞ:

Müdürün karşısına dikildi:

— Af buyurun bayım, dedi, evleneceğim de on günlük bir izin istiyorum.

Müdür her şeye burnunu sokan meraklı bir adamdı. Oğlanın felâketine ortak olacak, zavallıyı teselli edecek yerde:

— Bu da nesi, dedi, neden bu işi senelik tatiliniz sırasında yapmadınız?

Memur boynunu bükerek cevap verdi:

— Tatilimi berbat etmek istemedim bay direktör!

Ağaçların çokluğundan ormanı görmek kabil olmuyor. Doğru söz diye işte buna derler.

★

İki kilit bir kilitten daha emindir. Fakat kilitlenecek bir şeyin varsa..

★

«Namus hazinesi altın hazinesinden iyidir» denilen zamanlar hakikaten altın devirlermiş.

★

İşte işi az filozoflarımıza mühim (!) bir mesele: Çarşambanın gelişi perşembeden belli oluyor da neden perşembenin gelişi çarşambadan belli olmuyor?

★

İztırap ve can sıkıntısile ancak nasır ilâcı ve yeni yeni esnemek usulleri icat edilebilir.

★

İyilik fenalıktan daha çabuk unutuluyor. Bir daha yapılsın diye olmalı.

★

Saklanan para uzun müddet dayanır, tükenmez.

★

Bulanık suda balık avlıyan iki misli av yapar diyorlar. Bazı açıkgözlerin alık avı için bulanık sular araması haklı desenize...

Filozof

Bir izah:

Mecmuamızda bir seri halinde neşretmekte olduğumuz «Portreler» serlevhalı yazılarımızdan birinin - bir isim müşabeheti dolayısile - kıymetli Doçentlerimizden birini rencide ettiğini teessürle haber aldık. «Genç âlim» başlığını taşıyan bu yazımızda hiç kimse kastedilmediği gibi, o satırların, ilminin takdirkârı bulunduğumuz kıymetli Döçentimizle de hiç bir suretle alâkası olmasına imkân ve ihtimal yoktur. Neşriyatında hiç bir zaman nezahatten ayrılmıyan KARİKATÜR keyfiyeti açıkça izah etmeyi bir vicdan borcu bilir.

— Oğlum, Doğruyola nereden çıkılır?...
— Bu surat sende iken yolun doğrusunu iğrisini arama!...

Eskici ile mezarcı

Fakir kıyafetli bir adam yağmurlu bir günde, kunduralarından birini eline almış olarak yürüyordu.

Bir eskici bunu merak ederek sordu:

— Niçin tek kundura ile yağmurda yürüyorsun?

İhtiyar cevap verdi:

— Kunduraların birinde bir çivi var. Ayağımı vuruyor.

— Getir düzelteyim, para almam korkma...

Eskici çekici eline aldı ve birkaç vuruşta çiviyi ezdi.

İhtiyar kundurayı ayağına giydikten sonra sevinçle:

— Eksik olma arkadaş, dedi, inşallah ben de bir gün sana bir hizmet ederim.

Eskici sordu:

— Senin zanaatin ne?

— Mezarcıyım...

Hazreti Ömer devri

Tramvayda bir vak'a olmuştu,. Kargaşalık esnasında burnundan soluyan zavallı biletçi birisine yanlışlıkla çift bilet kesmiş.

Bileti alan zat bir, iki istasyon sonra biletçiyi çağırdı:

— Arkadaş bana yanlışlıkla çift bilet kesmişsin... Al sana yedi buçuk kuruş daha, dedi.

Biletçi şaşırdı:

— Peki ama yanlışlığı ben yaptım... Siz neye zarara gireceksiniz?

— Yanlışlık ikimizde de var... Ben hemen fark etmedim.

Zavallı biletçi insan bir adamdı:

— Olmaz bay, dedi, asıl yanlışlık yapan benim...

— Olabilir... Fakat benim maaşım seninkinden bir iki derece daha yüksek olduğu için ben ödemeliyim.

Aralarında karşılıklı bir âlicenaplık mücadelesi başlamıştı. Bu çekişmeyi dinliyen sakallı bir ihtiyar memnuniyetle:

— Allah allah, dedi, hiç böyle asrî insanlar görmedim... Hazreti Ömer zamanında yaşıyoruz sanıyorum.

TARİHTEN ÇİZGİLER: JURNALCILIK DEVRİNDE:

Padişah — İşte ben demedim mi? Abdi paşanın jurnalı hakikati olduğu gibi isbat ediyor... Siz de iyi bakın, karşıda, sarayımıza tevcih edilmiş bir top var...

Yaverlerden biri — Kulunuza itimat buyurun şevketlû efendim... Top şeklinde görülen şey ağzı bu canibe doğru duvara dayatılmış uzun bir soba borusudur...

Diğer bir yaver — İstirahati hümayûnu bir an için olsun selbe sebebiyet veren bu boru sahibinin Fizana izam ve orada ikameti mucibi tevbih olur yine ferman efendimizin...

Padişah — Muvafık muvafık... Soba borusu gibi görülen nesnenin de Tophaneye sevkile derhal bir heyet tarafından muayenesini ve sadık bendem Abdi paşanın da iki bin altın ile taltifini irade ediyorum!...

Ateş gibi olmalıymış..

Ahmet, epey müddet işsizdi ama, sebep tenbelliğinde değil, boşboğazlığında idi. Lâfın yeri geldi mi, babası olsa dinlemez, dangadak söylerdi. Son müracaat ettiği şirkette nihayet bir iş bulabildi. Fakat direktör vazifelerini saymakla bitmiyordu. Ahmet bu hesapla bir günde yapmıya mecbur olduğu işleri tamamlamak için günlerin 35 saat falan olması lâzım geldiğini düşünürken, sayın direktör son sözünü söyledi:

— Bizim şirkette memur kısmı ateş gibi olmalıdır, anladınız mı?

Ahmet elinde olmadan cevap verdi:

— Göreceğim işlerle verdiğiniz ücreti karşı karşıya getirince anladım bayım, dedi, insan hakikaten yanıyor...

SAHTE SERSERİ

Yazan Ta-Ka

MACERA AŞK VE EĞLENCE ROMANI..

— 9 —

Koşar adım yaklaştı:

— Hey Necati efendi çıldırdın mı? Diye bağırdı, üstüne vazife olmıyan şeylere neden burnunu sokuyorsun? Tenis meydanile senin ne alâkan var?

— Bilir miyim? Kapıcı Bodos ağa çağırdı, «Haydi dop yerine get, bahçıvan oraların garlarını küriyecek. Belkim yardımın dohunur, bedavadan gaın doyurmah nirde görülmüş.» dedi. Ne cevap verirsin, adamcağız haklı. Bir saattir karları kenara yığdık. Şimdi merdana geçiyorduk. Zaten işimiz bitti.

— Böyle saçma şey olur mu? Otelde garson kıtlığına kıran mı girdi? Hem kapıcıya ne oluyor arada?.

Bahçıvan iyi bir adamdı:

— Ben de efendiye bunu söyledim, dedi, oralı olmadı, Bizim kapıcı tuhaf heriftir. Efendiden çıkarı olmayınca, edepsizliğe başladı besbelli!

— Ne münasebet yahu. Bodos ağa «Varsın gitsin biraz çalışsın, idman yerine geçer, sıhhati için iyi olur» diye düşünmüştür. Beni sever o, beni sever.

— Bırak şu yuvarlak taşın kolunu. Donacaksın be adam, gel benimle. Ben o kapıcı olacak rezilin şimdicik namusunu yıkıp eline vermezsem ilâncılıktan falan vazgeçer, Ahmet Yarar'a hususî kâtip olurum. Gel.

— Bunu tavsiye etmem. Ahmet Yarar'ın ne çeşit mahlûk olduğunu görmeden hususî kâtipliğini tavsiye etmem, kim bilir ne şirret heriftir. Kapıcı ile olan hesabına sözüm yok. Yalnız iş iştir, dur şu yuvarlağı aşağı yukarı bir daha çevirelim.

Osman Nuri, Necatinin çok kat'î konuştuğunu sezince merdanenin bir ucuna da kendisi yapıştı.

İşi bitirip dönerlerken delikanlı ciddiyetle nasihat veriyordu:

— Hiç kapıcının sözile insan tenis meydanı temizlemiye gider mi? Herifi tersleseydiniz mesele kalmazdı. Ne hacet korkarım yarın da merdivenleri sildirecekler. Bunu direktöre şikâyet etmelisiniz.

— Çok saf adamsınız Osman Nuri bey, direktöre mi şikâyet etmeliydim? Yahu bütün otelcilerin beni otelden defetmiye uğraştıklarını siz hiç farketmidiniz mi? Maamafih benim işlerime sakın karışmayın!

— Allah Allah, dünyada iyi adam gördüm ama, sizin kadar yumuşak başlısına raslamadım. Zaten bu yüzden mühim bir mevkie erişemezsiniz, para sahibi olamazsınız ya... Bu huydan vazgeçmeli azizim, vazgeçmeli. Hele şu Sadık bey vadını yerine getirsin, beraber çalışmıya başlıyalım, seninle o zaman iyiden iyiye meşgul olacağım.

— Çok teşekkür ederim azizim, hakikaten benim için kurtuluş ancak bu şekilde kabil olacak. Maamafih herkes senin gibi tebdili kıyafetle seyahat eden bir mirasyedi olamaz ya. Ben taliimden şimdilik memnunum. Gel gelelim senin başında dolaşan müthiş felâketlere... Bu kadınlardan nedir senin çektiğin?

— Hangi kadınlardan?

— Leman hamfendi peşinde dolaşıyor. O kart karı dersen gölğen gibi arkanda... Demin terasta uyurken geldi yanına çöktü. Sana bir bakıyor, bir bakıyor ki...

— Sade baksa ehemmiyeti yok. Gözümü açar açmaz şafi köpeği gibi boyalı suratile karşılaştım. Bu yetmezmiş gibi âdeta bana kur yaptı. Beni beğendiğini ulu orta söyledi.

— Şu halde şimdilik gözünüz Leman hanımda galiba. İhtiyareyi fena halde çekiştirdiğinize bakılırsa...

— Yazık Necati efendi, çok yazık.. Sen beni daha anlıyamadın demek. Yahu, benim şimdi gönül gürültüsüne gelecek, âşık olup ah vah edecek zamanım mı? Hem ben bu kabil fena şeylerden eskidenberi nefret ederim. Elimi uzattığım kızcağız, tertemiz olmalı. Ben de ona elimi uzatırken iyi ve kazançlı bir işin başında bulunmalıyım.

— Bu fikrine diyeceğim yok ama, vaziyet daha çatallaştı. Buradaki azğın karıların elinden nasıl kurtulacaksın? Baksana nepsi züppe mi züppe. Keyfe mayeşa mahlûklar.

— Aman Necaticiğim, imdadıma gel. Olur ya, belki sarhoşlukla bir halt karıştırır başımı derde sokarım. Sonra kıyamete kadar yanar gezerim. Sen beni müdafaa et, sen beni kolla. Onların hiç birile yalnız kalmama müsaade etme.

— Hay hay, baş üstüne, seni bihakkin müdafaa edeceğim. Haydi bakalım Şıllıklar hodri meydan. Necati bu mevzuda alimallah yamandır, kül yutmaz.

— Eksik olma Necaticiğim.

— 21 —

İki ahbap kolkola otele girerlerken Sadık da odasına kapanmış Belmaya ikinci mektubu yazıyordu:

«Küçük hanım,

Selâm tabiîdir. Buraca işler pek kötü. Birinci mektubumda pek acele etmişim, efendi babanızın havadar, rahat dediği odayı gördüm. Köpek bağlasanız durmaz. Kalörifer yok, pencere yok. Battaniye yok. Yok babam yok.. Yok oğlu yok... Demin bir aralık bizim efendiyi gözden kaybetmiştik. Osman Nuri beyle aramıya çıktık. Delikanlı «Haydi odasına bakalım» dedi, isabet olmuş da beraber gitmişim. Osman Nuri bey ne iyi çocuk! Benim bağırıp çağırdığımı görünce; «Sorma, ben de kendisine rica ettim. Beni zengin zannediyorlar. Haydi direktora gidelim, sahte zengin sen ol, benim odama sen kurul, ben gencim, soğuğa falan dayanırım, dedim kabul etmedi. Ne inatçı adam, Nuh diyor peygamber demiyor» dedi. Osman Nuriden bir yolunu bulup ayrıldım, bizim beyin odasına hemen kalın bir battaniye, bir vazo dolusu çiçek götürdüm. Etrafı şöyle böyle düzelttim. Sırası gelmişken söyliyeyim. Pederinizin ayakkabıları da boyasızdı. «Aman bu ne hal» diyecek oldum da beni «Sen kendi işine bak» diye azarladı. Böyle şeyler söylenirse sinirleniyor, adamı insafsız insafsız paylıyor. Halbuki onu bu halde görünce ciğerim parçalanıyor küçük hanım. Şimdi ben

ne yapayım. Aman ayağınızı öpeyim bana akıl öğretin. Şimdilik başkaca yazılacak bir şeyler yok. Fakat belki akşama kadar olur diye mektubu kapatmıyorum.

* * *

Yemekten sonra bir aralık Sadıkla Osman Nuri yalnız kaldılar. Delikanlı kapıcının Necati efendiye yaptığını tafsilâtile anlattı.

— Gözlerimle görmesem inanmazdım, koca tenis meydanının karlarını temizlemiş, merdaneyi geçirirken yetiştim. Kapıcıya attım tuttum da hâlâ «Beni sever, sıhhatimi düşünür, idman yapsın da kuvvetlensin diye bu vazifeyi münasip görmüştür» dedi. Ne iyi kalbli adam.

Sadık bunları duyar duymaz daha fazla bekliyemedi. Hafif bir baş ağrısını bahane ederek odasına çıktı. Zaten katpatmadığı ve kapatmadığını da içine yazdığı mektuba şu atırları ilâve etti:

«Mektubu kapatmadığım isabet olmuş. Yine bir rezalet haber aldım. Kapıcı olacak mel'un bey babanızı bugün tenis meydanını temizlemiye göndermiş. O da bahçıvanla beraber saatlerce oraları temizlemiş. Zavallı Osman Nuri bey yetiştiği zaman yere batasıca meydanda hani taştan yapılmış ağır tekerlekler yok mudur, merdane mi diyorlar ne, işte onu yuvarlıyormuş. Neyse iyi kalbli Osman Nuri bey pederinize âdeta çıkışmış da kepazeliğin önüne geçmiş, almış otele getirmiş. Aman bana ne yapacağımı yazın. Eğer emrederseniz babanızın vallâhi de billâhi de kovacağını bilsem yakasına sarılır: «Ya iyi bir oda tut, yahut buradan git veyahut da kim olduğunu söyle» diye sıkıştırırım. Osman Nuri beyin dediğine bakılırsa yakında bizim efendiye burada merdivenleri temizletirler, bahçe belletirler, sovan soydururlarmış. Nasıl hareket edeceğimi şaşırdım. Cevabınızı dört gözle bekliyorum. Ayşe teyzeye, şoför Aliye selâm ederim. Eğer cevap vermezseniz kalkar gelirim ha, burada bunları görüp ben dertli olamam...

Sadık hizmetkârınız

Sadık

— 22 —

Ertesi günü sabah kahvaltısında üçü de hazırdı. Öğleye kadar küçük bir gezinti yaptılar, kayak sporcularını seyrettiler. Öğle yemeğinden sonra yine terastaki şezlonğlara uzanacakları sırada bir garson gelerek Necati efendiyi çağırdı:

— Sizi direktör görmek istiyor, dedi, bir şey söyliyecekmiş.

Sadıkla Osman Nuri göz göze geldiler. Necati efendi onlara:

— Şimdi gelirim,

Diyerek garsonun arkasından çıktı.

Kalanlar şezlonglara tekrar uzandılar. Fakat «Şimdi geliyorum» sözü tam kırk beş dakika sürünce telâşlandılar. İkisi de biribirlerine bir şey söylemiyorlarcı ama, Necati efendinin başına yine olmaz bir işin gelmesinden korktukları meydanda idi. Nihayet Sadık dayanamadı sordu:

— Nerede kaldı Necati efendi?

— Bilmem.

— Haydi bir bakalım.

Bır baktılar. Necati efendi otelin arka cephesinde harıl harıl cam parlatmıyor mu? Hem de kollarını dirseklerine kadar sıvamış, küçük bir merdivenin tepesine çıkmış, keyifli keyifli ıslık çalarak...

Bu hali gören Sadıkın hakikaten tepesi attı. İlk anda ne yapacağını şaşırdı. Necati efendi kendisine yardım eden hizmetçiye:

— Yavrum şu bezi ıslatıver ama, iyi sık! Suları aka aka getirme.

Diye kumandalar veriyor, ahbaplarını görmemezlikten geliyordu.

Aklını başına devşiren Sadık merdivene doğru pertav ederek:

— Siz müsaade eder misiniz, dedi, bu işi biraz da ben yapayım.

— Fakat beyefendi görüyorsunuz ki, burada iki kişilik yer yok.

— Malûm. Fakat ben tek başıma yapmak istiyorum.

— İşte buna güleyim bari. Kocaman deri tüccarının eline cam silmek yakışır mı? Haydi, siz salona gidin. Ben şimdi bitirir gelirim.

Sesinde, sade Sadıka hitap eden sarsılmaz bir emir ifadesi vardı. Zavallı adam Osman Nurinin yüzüne baktı delikanlı:

— Bırakın dedi, ne yapalım öyle istiyor. Maamafih Necaticiğim yakında sana sovan soydururlarsa benim yakama «Sen bir sihirbaz adammışsın» diye sarılma! İşte sana son sözüm budur azizim.

Ve Sadıkla beraber asık bir suratla terasa döndüler.

— 23 —

İki gün çok sakin geçti. İki gündür otelciler Necati efendiye iş buyurmadılar. Sade Necati efendi büsbütün boş oturamadı. Şaziye hamfendi, Osman Nuriye o derece musallat oldu ki, Necati efendi verdiği sözü yerine getirmek için zavallı delikanlıyı adım adım takip etmek mecburiyetinde kaldı.

Bu arada otelin önüne kocaman bir kardan adam yaptılar. Adını da Ayaz paşa koydular.

Otele geldiklerinin beşinci günü sabahı yine terasta otururlarken posta geldi ve postadan Osman Nuri namına kocaman bir paket çıktı. Üçü birden doğruldular. Delikanlı paketi daha açarken heyecanlanmıştı:

— İşte arkadaşlar, dedi, senelerdenberi sarfettiğim bütün emekler burada.

Güzel bir albümü dizlerinin üstüne koydu. Kabını itina ile açtı. Hazırladığı afiş nümuneleri hakikaten nefis şeylerdi. İşten pek az anlıyanlar bile ilk bakışta Osman Nurinin bu işin sanatkârı olduğunu kestirirlerdi. Sadık bey o kadar değil ama, zaten ilân üzerine komisyonculuk yaptığını söyliyen Necati efendi çok alâkadar oldu. Her çizgiyi, her gölgeyi son kertesine kadar tahkik etti, izahat aldı. Neticede albüm Sadık beye teslim edildi, Osman Nuri:

— Olduğu gibi mi göndereceksiniz Sadık bey, diye sordu, yazsak olmaz mı?

— Neden göndermiyelim?

— Kaybolmasından korkuyorum.

— Ne münasebet canım, hiç kaybolur mu?

— Şu halde bir vadınızı daha hatırlatayım. Bizim Necatiye de bir iş bulacaktınız. O da ilâncılıkla meşgul olmuş. Unutmazsınız değil mi?

— Hiç unutur muyum?

Sadık bey albümü odasına götürmek isteyince Osman Nuri:

— Size zahmet olmasın, ben taşırım.

Diyerek eserini yüklendi. Sadık beyin bütün ısrarlarına rağmen bırakmadı. Necati ikisini birden kapıya kadar gözlerile takip etti. İçinde tuhaf bir sevinç duyuyordu. İyi bir insanı bahtiyar edebileceğine emin olan adamların sağlam sevincini.

* * *

Yukardakiler biraz gecikince sıkıldı. Yerinden kalktı, gerindi. Salonu geçip tam asansöre doğru yürürken kapıcı ile karşılaştı. Bodos ağa zoraki bir gülüşle:

— Nicati efendi, dedi, aramadığım yer galmadı, nirdesin?

— Buradayım Bodos efendi!

— Canın sıkkına benzer hemi?

— Aldırma, birde beni düşünerek mi üzüleceksin?

— Hani gamyonet hazır da ondan ötürü...

— Kamyonetten bana ne?

— Bizim aşçı yamağı size şifalar sıtmalanmış. Oysa ki, utile öteberi iktiza. Direhtor «Bizim Necati efendi zahmet ediversin bir yol» dedi. Şu listeyi alacaksın, bizim aşağıda tükânlarda hisabımız vardır.

— Devam edecek —

Dünya Karikatürleri

CENUBİ AMERİKADA:

Nöbetçi — Hey, kimsiniz?
General — Hükûmet askeriyiz sersem, talimden dönüyoruz..
Nöbetçi — Hükûmet düştü, âsi sayılırsınız... Basın geriye!..

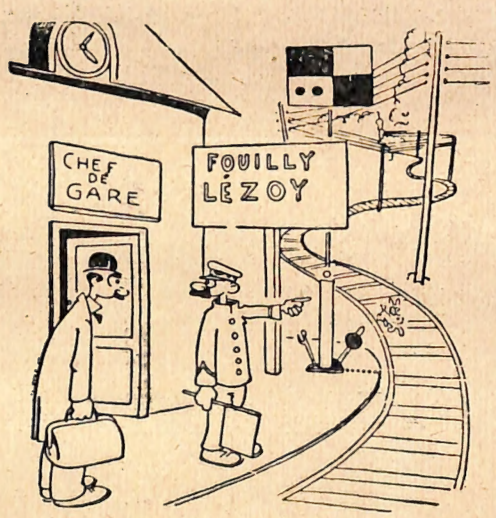

Şef dö gar — Meraklanmayın makinistin köpeği göründü. Tren yarım saat sonra buradadır!...

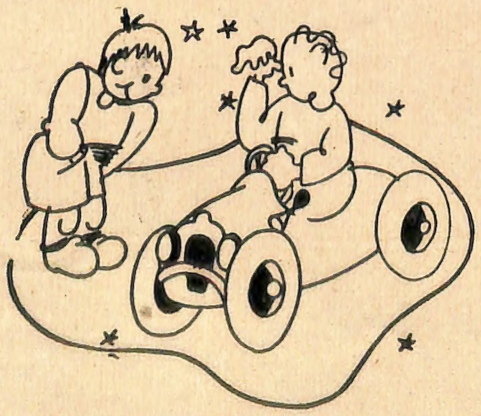

Otomobilli çocuk — Oyuncak deyip de geçme. Tıpkı sahici gibi. Demin bir kedi çiğnedim!...

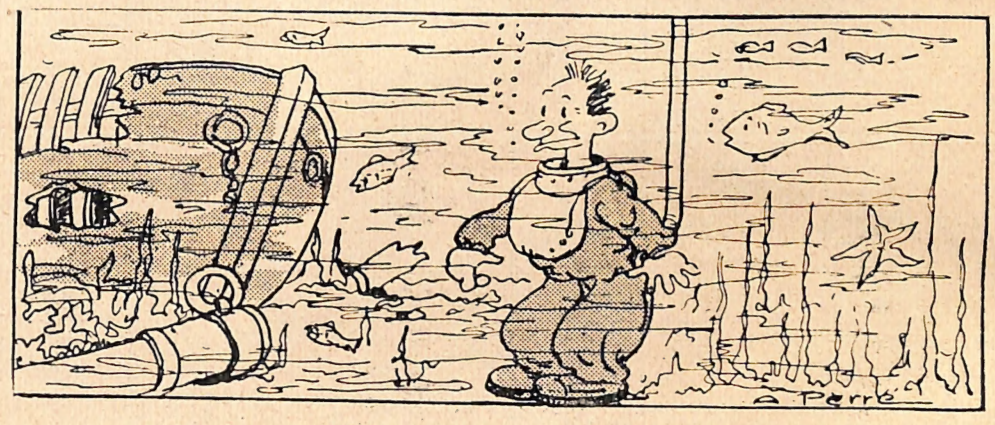

BİR DALGINLIK HİKÂYESİ:

Dalğıç — Bana öyle geliyor ki, yukarda bir şey unuttum!..

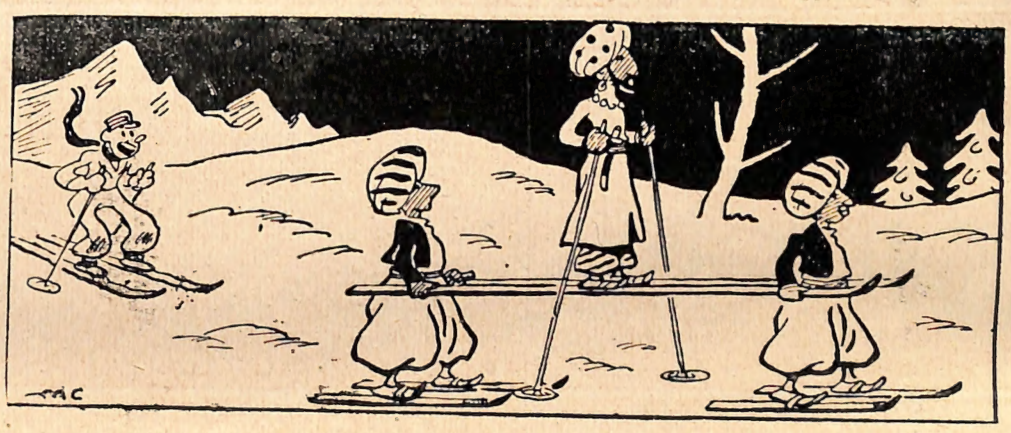

ALIŞKANLIK BU:

Mihrace hazretleri, Avrupa kış sporlarına iştirak ediyor!...

FELÂKETİN FELÂKETİ:

Paraşütçü — Hay Allah kahretsin. Bizim dünya nerede!...

Meşhur ressam — Canım sıkılıyor, zengin olmasaydım çalışırdım!...

Neosterin

Kızıl, kızamuk, difteri, grip gibi ağız ve boğaz yolile vücuda giren mühim bulaşıcı hastalıkl a rdan korur. Reçetesiz satılır.

Zonguldak karilerimize

Yedigün ve bütün neşriyatının yeni ve eski sayılarını, cilt kapaklarını «ZONGULDAK MEKTEPLİLER PAZARI M. ZEKİ ERMAN» da bulabilecekleri gibi, bol çeşitli kırtasiye, en iyi edebî ve ılmî eserleri ve fotoğraf malzemesini de oradan tedarik edebilirler.

Akba

Kitapevi — Ankara

Bütün mektep kitaplarının satış yeridir. Mektep kırtasiye çeşitleri en müsait şartlarla temin edilir. Tel: 3377

Operatör

Riza Ünver

Doğum ve kadın hastalıkları mütehassısı

Cağaloğlu, Nuruosmaniye caddesi
No. 22, Mavi yapı
Telefon: 22683

Hafiflik - Rahatlık

J. Rousset Korselerinde (Galse), sizi incitebilecek ne balina ne de bişbir tazyik yok tur. Bu korseler, vücudunuzu sıkmaksızın tenasübünüzü te celtir ve göğsünüzü kuvvetlendirir

Fiyatı: 25 liradan itibaren.

Satış yeri yalnız:

J. Roussel
Paris

İSTANBUL, Beyoğlu
Tösbi meydanı 12 No. lu.
Mağazamızı ziyaret ediniz veya 12 No.lu tarifemizi isteyiniz.
Fiyatlarımızda büyük tenzilât.

---

iki tehlike işareti: nezle ve baş ağrısı

Soğuk algınlığının bu ilk alâmetlerini

Gripin

e bertaraf etmezseniz birçok ağız hastalıklarına tutulmak tehlikesi başgöstermiş demektir.

Gripin

Bütün ağrı, sızı ve sancıları derhal dindirir. Gripe, romatizmaya, diş, sinir, adale, bel ağrılarile kırıklığa karşı bilhassa müessirdir.

GRİPİN'i tecrübe ediniz.

Markamız sağlamlık ve *Ucuzluğun teminatıdır*

ERKEK VE KADIN KUMAŞLARI

Kunduralar, Saraciye, Hazır elbise,
Tuhafiye eşyası vesaire

YERLİ MALLAR PAZARI

KARİKATÜR

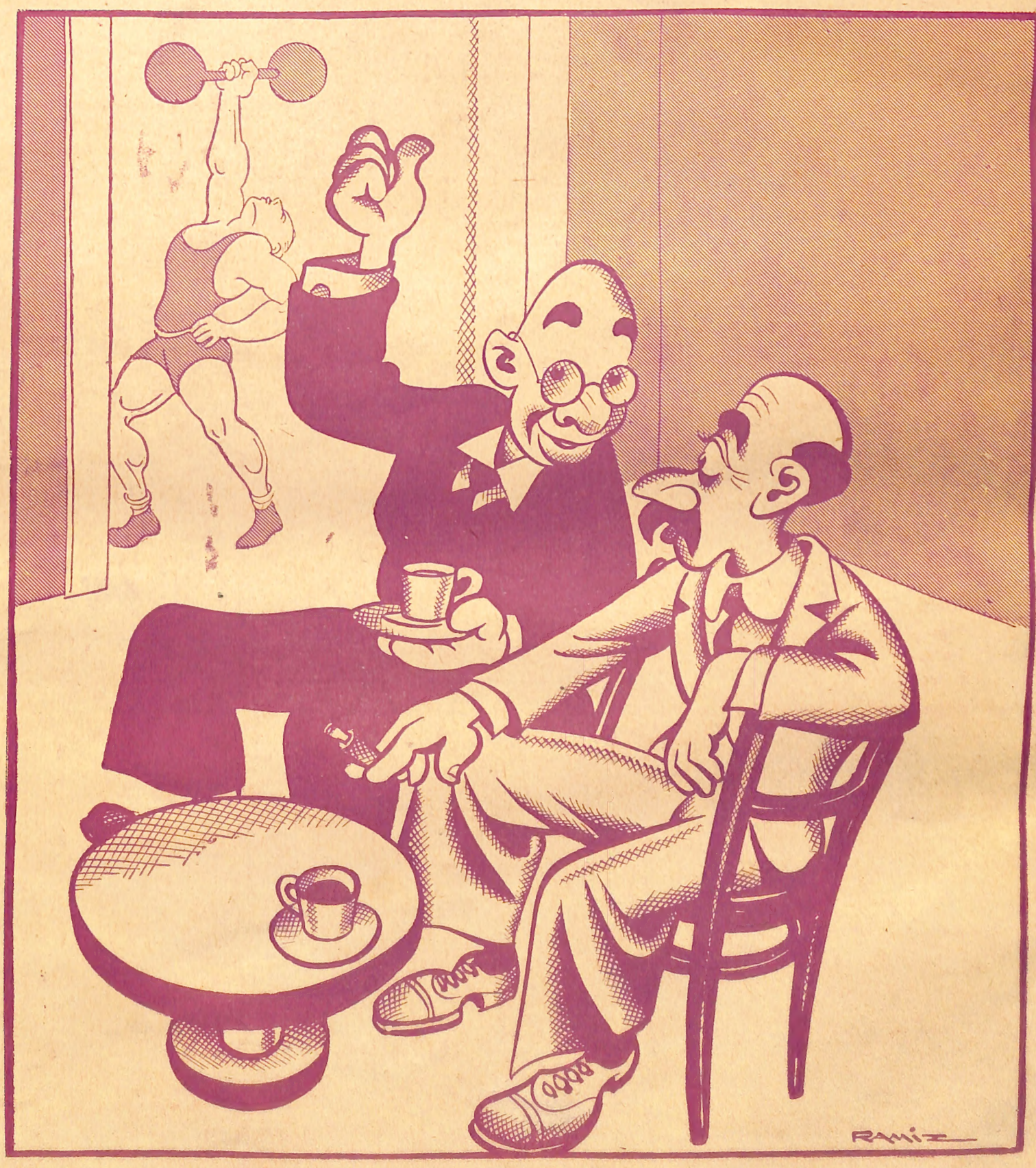

SPORCULAR RAĞBETTE:

— Maşallah mahdumunuz bugünlerde işi spora döktü, müsabakaya mı girecek?..

— Hayır, bankaya girecek de!...

Basıldığı yer: Yedigün Matbaası

İmtiyazı alan Neşriyat Müdürü: T. Şükrü